

veed meget godt, at jeg fra gammel Tid har en sær Kjærlighed til ham, men han sætter den unægtelig ofte paa de haardeste Prøver, og det gjorde han navnlig igaar. Han greb nemlig nogle Ord af mig, hvorfra han søgte at vise, hvorledes jeg tog personlige Hensyn, hvorledes jeg tog Hensyn til Embedsmænd, der vare i Stillingen, og deslige ved de Forslag, jeg havde gjort, og ved den Maade, hvorpaa jeg betragtede Sagen. Hvorledes stiller nu denne Sag sig? Man forbrede paa eengang lige med Et her i Rigsdagen, at det skulde slaas fast i Finantsloven, at alle Underdommere skulde sættes paa fast Gage; det var paa en Maade et improviseret Forslag, der dengang kom; Regjeringen gik ind derpaa, og det store Fleertal i Thinget erklærede sig derfor. Hvad gjorde jeg dengang? Saavidt det stod til mig, søgte jeg at vise, at man derved kom til at betrede en farlig Vej, fordi man let vilde kunne foregribe Ordningen af det hele Domsvæsen og navnlig foregribe Underdommernes Stilling. Den ærede Rigsdagsmand sagde dengang, saavidt jeg erindrer, at naar disse Vanfæligheder vare tilstede, vilde det være en stor Vetsindighed, om Regjeringen gik ind paa et saadant Forslag, men da Regjeringen gik ind derpaa, kunde det ikke være Tilfældet. Den ærede Rigsdagsmand og med ham den store Fleerhed i Thinget gik derefter ind paa Forslaget om at sætte Underdommerne paa fast Gage, idet man slog det fast i Finantsloven. Paa den Maade fremtvang man den Lov, som senere er udkommen; ved Rigsdagens Beslutning hvilede der et Tryk paa Regjeringen, men da Regjeringen forelagde Loven, var Rigsdagen selv under et Tryk, idet den jo havde forlangt en saadan Ordning. Da nu denne Sag var til Behandling her paa Rigsdagen, opstillede den ærede Rigsdagsmand ganske rigtig et Forslag derimod, som var sundt i sin Tanke, men saa mangelfuldt i sin Udførelse, at det var umuligt at gaae ind derpaa (Tscherning: Na!). Na! siger den ærede Rigsdagsmand; dengang sagde Forsamlingen „Na!“ til ham, dengang erklærede det store Fleertal i Forsamlingen, at det slet ikke kunde bruge det, og selv de Mænd, som ellers paa det Varmeste stadig følge den ærede Rigsdagsmand, forlode ham

i dette Stykke; han stod saagodtsom ene i denne Sag, da man til enhver Priis vilde slaas det fast, at Underdommerne skulde sættes paa fast Gage. Men hvad gjør nu den ærede Rigsdagsmand? Han træder op og bebrejder mig, at jeg ikke tidligere er kommen med denne Lov; han siger, at Stillingen nu er overordentlig vanskelig, og han stiller den af ham bebudede Ordning frem, som en Grund til for Tiden ikke at gaae ind paa Nævningeinstitutionen. Den ærede Rigsdagsmand kan vistnok elske denne Institution, men han vil dræbe den ved den Maade, hvorpaa han i dette Dieblik stiller sig til den. Han vil have, at Auktionsvæsenet, Skiftevæsenet og deslige „Væsen“, som han sagde, skulde udfilles fra Underdommerne; men hvorfra faae vore Dommere deres Løn? Hvorfra faae de væsentlig deres Sportler? Det er ijust igjennem Auktions- og Skiftevæsenet. Lægger man, som han vil have, Auktionsvæsenet og Skiftevæsenet med den Forbehold, som Behandlingen af disse Sager giver, over til private Mænd, saa vil jo enbeel af Statsindtægten og Lønpen til de nuværende Embedsmænd gaae bort, og det bliver atter Staten, som kommer til at overtage Embedsmændenes Løn. See herved forstod jeg de Vanfæligheder, som det nu bestaaende Lønningvæsen og de nu bestaaende personlige Forhold frembyde; og saaledes er nu engang Forholdet. Det er altsaa ikke let at ordne denne Sag. (Tscherning: So!) ja, vist er det let at udfille paa den Maade, at disse Brancher gaae bort fra de nuværende Underdommere, thi Enhver vil med Kyshaand tage det af Retsembederne, som giver den meste Indtægt, for Jngenting, men om Staten paa den Maade skulde kunne opgave en af sine vigtigste Indtægtstilber, troer jeg virkelig vilde være betænkelig; det vilde være den dyreste af alle de dyre Fremgangsmaader, som det vel var muligt at følge. Jeg vil nødig minde den ærede Rigsdagsmand om, hvad han til andre Tider har udtalt, idet jeg finder, at det ikke er rigtigt at lægge altsfor stor Vægt paa en Mands Yttringer, der meget hyppig udtaler sig. Der er ogsaa et Medlem (Fallefen), som søger at støtte det ærede Medlem; naar man fremfører hans egne Yttringer imod